

גבולות וביטחון

„יוזמת השלום של סאדאת עלולה להיות תוכנית להשמדת ישראל“ טוען הפרשן הצבאי סדיעותיו משקפות קו מחשבה מקובל בצמרת

הסכנה שב"שלום סאדאת"

ומי שלא ישים ליבו להתנהל לפי סדרה עדיפיות הנכון וההכרחי, ויבזו לקטני-האמונה הגחונים על גיליונות של נתוני-הכוחות ומודדים בדקדנות את קווי-הגובה של ריכסי-ההרים, לא יועיל לקידום סיכויי השלום (או, לפחות ההגעה לנקודת-ההכרעה ההיסטורית הקובעת) אלא, ככל שיצליח, רק ייצא יותר מכשיל — ובעיקר את עצמו ואת מטרותיו שלו.

עכשיו, אחרי שהסברנו ולאור מה שהסברנו, אפשר להבין בהקשר וביחס הנכונים את הקביעה הבאה — שלא נעים לקרוא, ועוד יותר, לכתבה: **„מנקודת-הראות המסוימת והמנותקת“ של כותבן ישראל, כי מובנו הצבאי והמוחשי של המושג, אין ערך כפי שהו, שזילי או חיובי, לביקור סאדאת והכל מה שנאמר או התעורר בהקשרו. מאותה נקודת-ראות עדיף היה, האינשיקור, שימשיך סאדאת ויושב בביתו ואפילו יחזור וישמיע את המסיבות משפכר הימים, על השמדת-ישראל והמידתנו לים — אבל, באותו זמן, גם יכריז ויכחיש, כי פירק וביטל ארבע משש אונדות-השיריון ושידוש מחמש אונדות-החי"ר של הצבא המצרי: ביטל את שירות החובה ופתח בתהליך של העברת התשתית המצרית אל המידבר המערבי (ממערב לנילוס).**

מבחינת הביטחון הצבאי ה„ישר“ של ישראל, סאדאת עם צבא מצרי מקוצץ-דראסטית, הוא סאדאת „חיובי“, שיכול לתבוע — ולקבל — נסיגה עצומה, אפילו ישרוף את דגל ישראל בפרהסייה אחת ליום. אך סאדאת שצבאו נשאר כמות שהוא, ועוד מתעצם והולך, הוא וכל שאר צבאות ערב עמו (ויותר ממנו), הוא סאדאת „שלילי“, אשר איננו רשאי לדרוש — ובוודאי שאיננו יכול לקבל — נסיגה (שאיננה „מחווה“ כלשהי גם כאשר „ידידי הנרי“ מתחלף בפיו ב„ידידי מנחם“ ועיתונאים ישראלים נכנסים למצרים ביתר קלות משהם יוצאים מישראל.

שהרי זאת לדעת: אילו היה במקום סאדאת שליט ערבי אחר, הזומם ומחליט ליישם „תכנית גדולה“ להשידתה הסופית והמוחלטת של ישראל, לא היה עליו אלא להציע ולדרוש מה שמציע ודרוש סאדאת — לפחות בסומבי: דהיינו, שישראל תיסוג מכל השטחים, תמורת „שלום מלא“, המלווה ב„כל סידורי הביטחון שתמצו“ —

ויחידה: כנועה מיידית ומוחלטת, ללא תנאי, או, גם האופציה של התאבדות הדרת, בחינת „תמות נפשי עם פלישתים“, תהיה סגורה לי פנינו: בנסיבות שיווצרו לא תצמח לישראל על תועלת אפילו מנשק גרעיני, אם יימצא כי רשותה — וגם אם יהיה ברשותה בלבד ולא יימצא בצד הערבי.

הדברים הקשים האלה אינם נאמרים כדי שימשו נימוק או תירוץ, ישיר או עקיף, להפסקת או האטת מירוץ בניית עמידרו.

מאת בנימין עמידרו

כמו כל מאמריו של הפרשן הצבאי של „העולם הזה“, מבטא גם זה את השקפתו האישית והפרטית של הכותב, מבלי להתייחס לנחות הפוליטיות של הכותב, מפרסם „העולם הזה“ מאמר זה מתוך הנחה שגם אנשי שלום צריכים להתמודד עם אתגרים צבאיים. חשיבותו של מאמר זה היא בכך שדיעותיו של הכותב מייצגות עמדות שיש להן מהלכים בקהילה הביטחונית של ישראל וראוי להתמודד ולהתווכח עמן.

הסיכוי לשלום. היפוכו של דבר: אמיתיות אלה מועלות ומפורטות כאן רק כדי שהנושאים והנותנים וגם הפרשנים והיועצים, מכל הגוונים וכלל המקומות, אכן יוכלו להביט, שבמהרה וקודם-לכל תובקע ותסולק, עליידי שתבוא על פיתרונה הסביר בעיית האמת הביטחונית-הצבאית של ישראל, שהיא החוצצת והמעכבת בעד הגעת הרגע, שכל אחד ואחד בנו יגיע ויעמוד, בפני עצמו ובציבור, בעו ההכרעה השורשית והעמוקה מכולן — שטחים, או שלום.

אבל לעת-עתה — ובתיקוה שגם בעניין זה יחול וישפיע הקצב הלא-רגיל (כמעט אמרתי, „האמריקאי“) שמכתיב סאדאת — מוטב להזהיר שיש מוקדם ומאוחר.

אין ספק כי קלע אורי אבנרי למטרה, כעמדו (הנדון: „דגל מול דגל“ העולם הזה 2101) על „שתי הנשמות המתרוצצות“ בלב האומה והאדם היהודים בישראל — „האחת כמהה לארץ-ישראל שלמה, האחרת כמהה אל השלום.“ גם ברור ומובן, כי כאשר תעמוד הברירה שטחים-אישלום, תהא זו שעת הכרעה קשה מאד לבעלי שתי הנשמות. אף בטוח וניכר לעין כי אלה שבעצם כבר הכריעו — או לפחות חושבים שהכריעו — בתוכם, איזו משתי הנשמות תשרור, נוטים לעשות שימוש מגמתי בנתונים ובהערכות הביטחוניים, כדי לכפסם ולהתאימם לאמונתם הביטחית, ובכך כה מקלקלים את שורת הבירורים הביטחוניים.

אולם השאלה הגדולה באמת היא: האם אכן כבר ניצבים אנו, באופן ישיר וולא חצויה, לפני הברירה של שטחים-אישלום; או שמא עוד לא הגענו לשעת האמת הזאת, מפני שמתחת לשכיבת הטיח של „הוויכוח“ הביטחוני המעושה והמגמתי, אכן עדיין מסתתרת שיכבה עבה וממשית, אשר בלא הבקעה המוחלטת המוקדמת, אי-אפשר כלל שנגיע לידי הצורך להכריע בין „שתי הנשמות המתרוצצות“ שבתשתית נפשנו — וזו שיכבת הבעיה האמיתית, המוחשית והמיידית מאד, היא בעיית ביטחונה הצבאי של ישראל.

אחריות כבדה ביותר — כבדה מנשוא — נוטל על עצמו כל המוען שאכן, השלום שמציע לנו סאדאת כעת, לפי נוסח נאומו בכנסת, הוא שלום שעדינו לקבלו כמות שהוא, או בעיקרו, מישקדה של אחריות זו כה עצום, מפני ש„שלום-סאדאת“ משתית את כל ביטחונה של ישראל, באופן מעשי, אף-ירק על ההנחה, או האמונה שזמיהן משאך ייחתם אותה שלום וי יבוא לעזם ייעלמו, יימחקו ולא יוכלו עוד לשנוב לתחייה, בכך מדינות ערב כזו, כל כוונה, רצון או יכולת פוליטית ליצור והפעיל איום צבאי כלשהו כלפי ישראל.

כזומר: „שלום סאדאת“, כפי שהוצג — על מה שיש בו ובעיקר לאור מה שחסר בו — מותר בידי ישראל שלאחר-השום, אם אכן ייווצר איום צבאי ערבי כלשהו, ברירה אחת